

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Ing. Jana Kratochvíla, LL.M., Ph.D., ve věci

žalobce

XX

bytem XX

zastoupen **Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem**
se sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31765/16/5200-10423-708571,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31765/16/5200-10423-708571, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a předcházející řízení

1. Žalobce uplatňoval v roce 2005 pro účely zjištění základu daně z příjmu výdaje v procentní výši dle § 7 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o daních z příjmu**“ nebo „**ZDP**“), v roce 2006 uplatňoval výdaje v prokázané výši dle § 24 zákona o daních z příjmu. Na základě změny v uplatňování výdajů mu tak vznikla povinnost upravit základ daně za zdaňovací období roku 2005 v souladu s § 23 odst. 8 písm. b) zákona o daních z příjmu.
2. Dne 3. 7. 2007 proto podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém zvýšil původně vyměřenou daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2005 o částku 1.351.360 Kč. Daň v této výši zaplatil žalobce dne 28. 6. 2007. Správci daně (Finančnímu úřadu pro Prahu 8) nicméně vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů v dodatečném daňovém přiznání a výzvou ze dne 10. 9. 2007 zahájil s žalobcem vytýkácí řízení. Po jeho ukončení byla žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 14. 3. 2008 doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 1.988.672 Kč, tedy o 637.312 Kč vyšší než daň uvedená žalobcem v dodatečném daňovém přiznání.
3. V odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru žalobce nesouhlasil s úpravou základu daně podle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů a požadoval postup dle § 23 odst. 14 téhož zákona. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu odvolání zamítlo rozhodnutím ze dne 20. 2. 2009. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 Ca 131/2009-66, žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl. Kasační stížnost žalobce zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2013, č. j. 8 Afs 31/2012-53. Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 2799/13.
4. Žalobce rozdíl dodatečně doměřené daně (dle rozhodnutí ze dne 14. 3. 2008) ve výši 637.312 Kč postupně uhradil až po 2. 7. 2007, k plné úhradě došlo ke dni 28. 3. 2008. Platebním výměrem ze dne 13. 10. 2009, předepsal správce daně podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o správě daní a poplatků**“ nebo „**ZSDP**“), žalobci penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 410.815 Kč. Počátek prodlení s úhradou daně přitom správce daně určil dnem splatnosti daně z příjmu fyzických osob za rok 2005, tedy dnem 30. 6. 2006. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 22. 4. 2010 odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru na penále zamítlo a platební výměr nabyl právní moci.
5. Žalobou ze dne 22. 4. 2010 podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „**městský soud**“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 22. 4. 2010 i platebního výměru na penále ze dne 13. 10. 2009, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 5 Afs 1/2009-57. Na základě podání této žaloby Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu vydalo rozdílový platební výměr, kterým vyměřilo penále podle jeho názoru v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.
6. Městský soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 11 Af 25/2010-71, k žalobě ze dne 22. 4. 2010 zrušil rozhodnutí daňových orgánů obou stupňů (tzn. i první platební výměr na penále) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud konstatoval (ve shodě s názorem, který následně zaujal odvolací daňový orgán), že žalobce nemůže být penalizován již ode dne původní splatnosti daně za zdaňovací období roku 2005, jelikož ke změně daně došlo na základě postupu podle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmu, a nikoliv na základě nesprávného postupu daňového

subjektu. Městský soud učinil závěr, že z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro předepsání daňového penále. Se závěrem žalovaného, že vydáním rozdílového platebního výměru na daňové penále dne 5. 10. 2010 správce daně, resp. žalovaný žalobci *de facto* vyhověl, se městský soud neztotožnil. Uvedl totiž, že napadené rozhodnutí ani platební výměr na daňové penále ze dne 13. 10. 2009 žalovaný nezrušil, ani nezměnil, a tyto zůstaly nadále v právní moci a tedy i vykonatelné

7. Odvolací finanční orgán napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 Afs 160/2014-46. Nejvyšší správní soud (dále také jen „**NSS**“) změnil rozhodnutí městského soudu tak, že se zrušuje pouze rozhodnutí odvolacího daňového orgánu, a nikoliv rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8.
8. Věc tedy byla vrácena odvolacímu orgánu, kterým se s ohledem na novou organizaci finanční správy stalo Odvolací finanční ředitelství, tedy žalovaný. Žalovaný ve věci znovu rozhodnul rozhodnutím ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31765/16/5200-10423-708571 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadené rozhodnutí stanovilo, že rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8 a platební výměr na daňové penále za zdaňovací období roku 2005, se mění z částky 410.815,- Kč na částku 26.422,- Kč.

II.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce se podanou žalobou brání proti právnímu názoru žalovaného, který v návaznosti na shora popsané řízení vyměřil daňové penále za období 2. 7. 2007 (okamžik podání dodatečného daňového přiznání za rok 2005) až do úplného uhrazení dodatečně přiznané daně dne 28. 3. 2008. Žalobce má tedy rozdílný názor na okamžik, kdy se stala dodatečně vyměřená daň splatná, a od kterého se tudíž odvíjí penalizace nedoplatku na dani stanovená napadeným rozhodnutím.
10. Žalobce tvrdí, že rozhodující je den, kdy došlo ke změně systému uplatňování výdajů. Tímto dnem byl dle něj poslední den lhůty pro podání řádného přiznání k dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období 2006 (2. 7. 2007), protože je to den, kdy se stává řádné daňové přiznání nezměnitelným formou opravného přiznání a je tak najisto postaveno rozhodnutí daňového subjektu, jeho volba, změnit systém uplatňování výdajů. Od tohoto dne se pak dle § 41 odst. 1 ZSDP odvozuje lhůta pro podání dodatečného přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2005, která skončila posledním dnem následujícího kalendářního měsíce. Jím byl v případě žalobce den 31. 8. 2007.
11. Žalobce tak tvrdí, že dodatečné přiznání k dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období 2005 mělo být podáno nejpozději do dne 31. 8. 2007 a teprve ode dne následujícího mělo být počítáno i daňové penále z prodlení s úhradou splatné daně, a proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
12. Výklad zastávaný žalovaným nemá dle žalobce žádnou oporu v objektivním právu, protože měl-li by poslední den lhůty pro podání dodatečného přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2005 uplynout dne 2. 7. 2007, muselo by ke změně systému uplatňování výdajů dojít dle § 41 odst. 1 ZSDP v květnu 2007, kdy žalobce žádné rozhodnutí o změně systému výdajů nepřijal a není k tomu tak žádný důkaz. Výklad žalovaného pak dle žalobce nemá oporu ani v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný tvrdí, že k volbě systému uplatňování výdajů dochází až poslední den lhůty pro podání řádného přiznání.
13. Žalobce dodává, že žalovaným určený den pro podání dodatečného přiznání lze tak odvodit jen od novely § 23 odst. 8 ZDP provedenou zákonem č. 346/2010 Sb. účinnou ode dne 1. 1. 2011: „*Základ daně (dílčí základ daně) se upraví za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém ke*

změně způsobu uplatňování výdajů došlo; v tomto případě se má za to, že poplatník není v prodlení, jestliže podá dodatečné daňové přiznání a zaplatí daň nejpozději do dne, kdy je povinen podat daňové přiznání k dani za zdaňovací období, ve kterém ke změně uplatňování výdajů došlo.“, který opustil obecnou lhůtu pro podání dodatečného přiznání podle daňového řádu a zavedl vlastní lhůtu. Tento institut je ale na případ žalobce neaplikovatelný, protože k novele došlo až 3,5 roku po podání předmětného dodatečného daňového přiznání.

14. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 25. 10. 2016, němž uvedl, že byl vázán právním názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Afs 160/2014-46, ze dne 2. 12. 2015, a proto vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnil platební výměr na daňové penále vydaný Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 13. 10. 2009 tak, že částku předepsaného penále změnil z částky 410.815 Kč na částku 26 422 Kč. Konkrétně odkázal zejména na argumentaci uvedenou v předmětném rozsudku NSS v bodech 30 až 33.
15. Žalovaný uvádí, že rozhodující pro určení, kdy v případě žalobce nastal den splatnosti, od kterého lze určit dobu prodlení a počítat penále, je okamžik změny uplatnění výdajů, který nastal nejpozději v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006, neboť teprve v něm byl žalobce povinen uvést způsob uplatnění výdajů, a tudíž až dne 2. 7. 2007 vznikla žalobci povinnost provést úpravu základu daně.
16. Žalovaný tak dovozuje, že zcela v souladu s právním názorem NSS uvedeným v rozsudku č. j. 6 Afs 160/2014-46 provedl výpočet penále z dlužné částky daně 637.312,- Kč za období od 3. 7. 2007 do 28. 3. 2008, přitom však také ve prospěch žalobce zohlednil existující přeplatky na osobním daňovém účtu žalobce (správnost postupu žalovaného u existujících přeplatek není žalobou napadána), takže původně předepsané penále ve výši 410.815,- Kč snížil na částku 26.422,- Kč. Žalobou napadené rozhodnutí tedy není nezákonné, jak žalobce tvrdí. Žalovaný navrhuje žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť o této věci již bylo soudem pravomocně rozhodnuto, případně žalobu zamítnout.
17. Žalobce soudu adresoval repliku ze dne 7. 11. 2016 a následně ještě doplnění této repliky ze dne 12. 1. 2017.
18. Podle žalobcova názoru je interpretace rozsudku NSS, č. j. 6 Afs 160/2014-46, nesprávná, neboť NSS se nijak nevyjadřoval ke správnosti určení časového období penalizace, protože to nebylo předmětem kasační stížnosti. Pokud se Nejvyšší správní soud v rozsudku vyjadřoval k vymezení období pro penalizaci (bod 33), tak jen jako popis skutkového stavu, což dosvědčuje závěr bodu 33, že konstrukce výroku platebního výměru na penále neumožňuje jeho částečné zrušení.
19. Žalobce uvádí, že žalovaný nijak nevysvětluje na první pohled patrný rozpor v jeho argumentaci. Na jedné straně žalovaný tvrdí, že okamžik změny uplatnění výdajů nastal nejpozději v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006, neboť teprve v něm byl žalobce povinen uvést způsob uplatnění výdajů, tj. dne 2. 7. 2007. Zákon o dani z příjmů v § 23 odst. 8 ukládal povinnost změnu ve způsobu uplatnění výdajů deklarovat správci daně dodatečným přiznáním. Žalobce tvrdí, že když dne 2. 7. 2007 vznikla skutečnost (změna systému uplatňování výdajů) nutící jej podat dodatečné přiznání, což měl za povinnost učinit ve lhůtě dané § 41 odst. 1 ZSDP. Splatnost daně musí být dána zákonem. Pokud splatnost daně nestanovil zákon o daních z příjmů, bylo třeba aplikovat úpravu v zákoně o správě daní a poplatků.
20. V rámci doplnění repliky pak žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 123/2014-44. V něm je řešen typově shodný případ, ale za použití § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů ve znění ode dne 1. 1. 2011, kdy do něj zákonodárce doplnil text: „*v tomto případě se má za to, že poplatník není v prodlení, jestliže podá dodatečné daňové přiznání a zaplatí daň nejpozději do dne, kdy je povinen podat daňové přiznání k dani za zdaňovací období, ve kterém ke změně uplatňování výdajů došlo.*“ Nejvyšší správní soud v bodě 23 rozsudku dovozuje, že právě tím vložil zákonodárce do

zákona o daní z příjmů lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání a uhrazení případné dodatečné daně. A nepoužije se tudíž lhůta pro podání dodatečného přiznání dle § 141 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“).

III. Posouzení žaloby

21. Žaloba byla městskému soudu doručena 26. 9. 2016, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „**s. ř. s.**“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Městský soud po přezkoumání správního spisu a podání stran dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Řídil se přitom následujícími úvahami.
23. Projednávaný spor je *de facto* sporem o to, zdali žalovaný správně určil splatnost doplatku na daní z příjmu za rok 2005, od níž následně vypočítal penále dle tehdy účinné zákonné úpravy. Ostatně žalobce žádnou jinou žalobní námitku nevznáší a předchozí procesní průběh považuje za mezi stranami nesporný. Městský soud se tedy v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí soustředil na posouzení nastolené právní otázky.
24. Dle § 23 odst. 8 ZDP v rozhodném znění platilo, že v případě změny způsobu uplatňování výdajů podle § 7 odst. 7 ZDP na způsob podle § 24 ZDP plyne poplatníkům z ustanovení § 23 odst. 8 ZDP povinnost upravit dílčí základ daně dle § 7 ZDP ve smyslu ustanovení § 23 odst. 8 ZDP za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém ke změně způsobu uplatňování výdajů došlo.
25. V rozhodné době platilo, že v takovém případě je daňový subjekt (žalobce) povinen postupovat tak, že podá dodatečné daňové přiznání ve smyslu § 41 odst. 1 ZSDP. Tento právní výklad ostatně nezpochybňuje ani jedna ze stran, když se obě shodují v daném případě na analogické aplikaci závěrů rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2009, č. j. 5 Afs 1/2009 – 57, který tento postup poprvé judikoval.
26. Lze nicméně konstatovat, že v judikatuře správních soudů nebyla nastolená otázka splatnosti dodatečné daňové povinnosti (ve vztahu k rozhodné právní úpravě!) explicitně řešena. Tvrzení žalovaného o tom, že se při vydání napadeného rozhodnutí řídil právním názorem NSS vyjádřeném v rozsudku, č. j. 6 Afs 160/2014-46, neshledal městský soud jako správné. V rámci daného rozsudku se Nejvyšší správní soud nikterak nezabýval dobou splatnosti dodatečně vyměřené daně, ač z některých pasáží by se tak mohlo na první pohled zdát (zejm. žalovaným zdůrazněný bod 33 rozsudku). Z kontextu rozsudku nicméně vyplývá, že se NSS zabýval zejména dobou vzniku povinnosti uhradit dodatečně vyměřenou daň.
27. Dle názoru městského soudu je nicméně v daném případě zásadní rozlišení okamžiku vzniku daňové povinnosti a okamžiku splatnosti daně. V tomto ohledu lze využít některé závěry (taktéž žalobcem odkazovaného) rozsudku NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 123/2014 – 44, který řešil vztah § 23 odst. 8 ZDP (ve znění od 1. 1. 2011) a daňového řádu, který nahradil ZSDP. „Podle § 3 daňového řádu daňová povinnost vzniká až okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. Daňová povinnost tedy nemůže, z povahy věci, nastat dříve, než jsou splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 8 ZDP. V daném ustanovení však není výslovně stanoveno, v jaké lhůtě má být tato daňová povinnost splněna. Pokud bezprostředně navazující text zákona hovoří o tom, kdy poplatník není v prodlení, nelze než dovodit, že tím nepřímou vyjadřuje lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání a zaplacení nově vzniklé daňové povinnosti, pokud vznikla. Jedná se přitom o novou a nikoliv

náhradní lhůtu, neboť je vázána na novou skutečnost, která v době podání řádného daňového přiznání neexistovala.“ Vznik daňové povinnosti byl i dle § 57 odst. 2 ZSDP vázán na okamžik, kdy nastaly skutečnosti zakládající daňovou povinnost podle zákona. V rozhodné době nicméně absentovala v ustanovení § 23 odst. 8 ZDP poslední věta, která s účinností od 1. 1. 2011 určuje, že předmětná daňová povinnost nastane nejpozději do dne, kdy je daňový subjekt povinen podat daňové přiznání k dani za zdaňovací období, ve kterém ke změně uplatňování výdajů došlo. Stejný okamžik je pak stanoven pro splatnost této daňové povinnosti. Dané potvrdil také NSS v již citovaném rozsudku ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 123/2014 – 44: „*Doplnění poslední věty § 23 odst. 8 ZDP je totiž třeba považovat za nepříliš šťastně vyjádřenou lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání a ubrazení případné dodatečné daňové povinnosti. Uvedené ustanovení uvádí, že při splnění daných podmínek se má za to, že poplatník není v prodlení. Prodlení je však pojmově spojeno s nesplněním určité povinnosti. Ustanovení § 23 odst. 8 ZDP stanoví daňovému subjektu povinnost úpravu dřívějšího základu daně při splnění tam uvedených podmínek provést.*“

28. Z uvedeného pak je nutné dovodit, že pokud v rozhodné době v ZDP (ani v jiném předpise) nebyla stanovena zvláštní úprava určující vznik daňové povinnosti a splatnost dodatečně vyměřené daně, nabízelo se jediné řešení, a to použití obecné lhůty stanovené v § 41 odst. 1 ZSDP určující vznik dodatečné daňové povinnosti a splatnosti dodatečně vyměřené daně: „Zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší, než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná (...).“ (Zvýraznění provedeno městským soudem.) Do této míry městský soud *de facto* souhlasí s názorem žalobce.
29. Městský soud nicméně považuje za podstatné žalobcův výklad korigovat, neboť nelze souhlasit s tím, že rozhodující pro určení vzniku daňové povinnosti je poslední den lhůty pro podání řádného přiznání k dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období 2006 (2. 7. 2007), protože je to den, kdy se stává řádné daňové přiznání nezměnitelným formou opravného přiznání a je tak najisto postaveno rozhodnutí daňového subjektu, jeho volba, změnit systém uplatňování výdajů.
30. Z § 41 odst. 1 ZSDP jasně vyplývá, že rozhodným okamžikem je okamžik, kdy daňový subjekt zjistí, jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší. Tento den se pak povinně uvádí ve formuláři pro dodatečné daňové přiznání. Od tohoto okamžiku se pak určuje lhůta splatnosti daňové povinnosti, tedy „*do konce měsíce následujícího po tomto zjištění*“.
31. Žalobce pak v dodatečném daňovém přiznání uvedl, že důvody pro podání dodatečného daňového přiznání byly zjištěny dne 13. 6. 2007. Na základě výše uvedeného lze tedy dovodit, že lhůta splatnosti uplynula ke konci července 2007, a nikoliv ke konci srpna, jak tvrdí žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je důvodná, když žalovaný nesprávně aplikoval právní úpravu a žalobci vyměřil penále v nezákonné výši. Z toho důvodu městský soud postupoval ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem městského soudu je žalovaný v dalším řízení vázán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl v řízení úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a tří úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast u jednání) v hodnotě 3.100,- Kč včetně paušální náhrady výdajů a rovněž daně z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX